

SI COM L'INFANT QUANT APRENT DE PERLAR

I

Si com l'infant - quant aprent de perlar
que no l'antén - mas cella qui·ll nodreix,
que·ls mots escurs - de sa lengua coneix
ço que vol dir - ne què·l platz demandar,
atressí·m pren - denan vós, bell'aymia,
on vau cutxós - mos secrets descobrir,
e quan suy lla - ma paraula·s cambia,
qu·altra mays vós - no coneix què vull dir.

La lengua·l cor - vey que·m voler aucir,
car l'ull emprèn - lo fayt ardidamén
e quan ve·ls obs - ges l'autre no consén;
mill vetz lo jorn - de dol cugey morir;
car ab esforç - vau a vostra pressensa,
e quant suy lla, - eu suy ten turmentats,
rayso me fuigs, - ardimén e sciença,
e cuyt garir - e torn·me'n plus naffrats.

Donchs pus vesets - suy per vós turmentats
e conexets - de què·n part la dolor
qui·m tol tot guaig - e·m dóna gran tristor,
bé dégreys far - per vós fos delliurats;
car muyr languén - denan vostra semblança,
com dir no·us pux - ço d'on vau suspiran,
e donchs, mos guaigs - e ma dolça·sperança,
pus m'antendets - suplits vós a mon dan.
Si com li mut - qui no pot dir parlan
sino·b senyals - ço que dins lo cor té,
ay las, caytiu - que axí·n pren a mé
en aycell pun[t] - quant eu vos suy denan.
Mas al comport, - certes, de ma persona
conaxerets - quina·s m'antensiós,
car lo meu cor - tots jorns ab vós rasona
e·us diu tot clar - qu·eu suy vostr'amorós.

O, quant és fort - la cruell passió
que·l cor sosté, - enquer mos esperits!
On pens qu·n breu - mos jorns seran finits
si donchs no·m val - vostre cors graciós,
car sensa vós - no puix aver garida,
tant és en mé - lo foch d'amor encès.
A Dieu e vós - poray grassir la vida
si m'ajudats, - car bé say qu·n vós és.

Tornada

Purs diamants, - de laus ennoblasida,
pus que sabets - que suy vostre sotsmès
e dir no·us pux - l'amor que·us port complida,
per merçè·us prey - sia per vós deffès.